

CICATRUS DE MEL

L'home de pedra

Un raig de sol el va despertar. Va bellugar la cama i va emetre un soroll de trompeta desafinada. Li agradava ensumar l'olor que sortia del seu ventre. Li portava el record de les prunes que havia menjat el dia abans i de les que encara en guardava mitja dotzena al costat del jaç. Va acompanyar un sorollós badall amb un grunyit de satisfacció. Mentre es rascava els genitals va veure que aquella nit, com tantes altres, les puces havien fet una bona feina; petites marques vermelles, de tres en tres, s'escampaven per tot el seu cos.

Semblava que la ferida començava a guarir. Encara li feia mal però la mel, amb la que s'havia empastifat tota la cama, feia el efecte. Dormia vestit i al llevar-se no va tenir més feina que apartar els cabells bruts i enredats que li tapaven la cara. Li deien Roc i aquest nom el definia a la perfecció. Les cames, peludes, curtes i musculades; el tronc robust i les mans grans i rugoses amb senyals d'antigues ferides. Una fractura mal curada l'havia deixat coix i a la cara, una profunda cicatriu era el record d'una antiga baralla. El temien per la seva força i el respectaven per la seva virilitat.

Sortia a caçar. Hi anava amb altres homes; ocults en el paisatge s'apostaven hores i hores esperant que aparegués el senglar, un cabirol o simplement una llebre. Cada un al seu lloc; les armes preparades i atents als animals. Mentre esperava que aparegués una bèstia, es burxava el nas i les orelles. Per alleugerir l'espera, buscava entre els cabells enredats els paràsits que hi niaven i inclinava el cap per sentir el so del diminut cos que esclatava entre els seus dits. Les ungles, brutes i llargues acumulaven les restes d'aquella neteja.

Quan matava, el Roc se sentia orgullós; compartia la peça amb el grup però batallava per aconseguir els preciats ullals dels senglars abatuts. La força dels seus braços i el fet de ser el més vell del grup eren motius poderosos per aconseguir els valuosos trofeus. Aquells ullals, eren esmolades armes que, a les seves gegantines mans, podien resoldre moltes dificultats.

Al Roc no li agradava treballar; no pensava en acumular i si tenia per menjar, no el preocupava res més. Era molt conscient que la vida era incerta i sabia que moriria al cap de pocs anys. De fet, es podia dir que ja era vell. Mai s'havia cuidat. No visitava el dentista i això es notava en la

seva incompleta dentadura que no havia vist mai un raspall de dents. Només de tant en tant, s'entretenia amb una branca de romaní per eliminar les restes de menjar acumulades.

L'espantava l'aigua. La del riu perquè no sabia nedar, i la de la mar, que havia vist ben poques vegades li semblava una immensitat inútil; una extensió d'aigua salada de la que no es veia el final. Deien que guaria les ferides però ell preferia la mel que tenia a l'abast. L'aigua de la pluja l'enutjava. Els cabells molls se li enganxaven a la cara, i a terra, el fang limitava els seus moviments i enduria les seves sabates. Les tempestes l'atemorien. Era incapaç d'entendre com els núvols podien fer aquella llum i aquells sons que ell sentia a l'estomac. Per protegir-se, s'encongia al jaç com un cargol i s'agafava fort al seu cos.

Era home de poques paraules; s'expressava millor amb gestos i crits. Quan tornava de la cacera dibuixava a les parets: animals, persones i armes eren el tema dels monocromàtics gravats. Amb els dibuixos, explicava als nens, que com ell no sabien llegir ni escriure, com havia anat la caça. Les històries els feien agafar gust per matar, per esbudellar les bèsties i beure'n la seva sang. Les nenes estaven excloses d'aquests relats i pel Roc, només eren útils per satisfer, sempre amb brusquedat, els seus desitjos sexuals.

Per ell el sexe era un acte purament físic. Prenia una dona quan la necessitava i mai s'havia preocupat del plaer d'elles; mai havia pensat en això. Només l'importava la seva satisfacció. No sabia els fills que tenia i no l'importava; tots els nens eren iguals: simplement nens, bruts i deixats com el mateix Roc. Aquella canalla no havia anat mai escola ni al cinema; no havien tastat mai un xiclet ni un gelat de xocolata. El seu era un entorn rural. No coneixien ciutat.

Grunyia sovint, però de vegades, dels seus llavis sortia una melodia simple que acompanyava les llargues passejades. Amb les mans aspres arrencava un grapat de cireres i escopia el pinyol reptant-se a ell mateix a fer-ho cada cop més lluny. Era un joc absurd que el feia somriure. Coneixia els estels que el guiaven als vespres i reproduïa els dibuixos del cel sobre qualsevol pedra. Il·luminat per la lluna, es rascava l'esquena amb el tronc dels arbres i s'emocionava, sense entendre-ho, quan veia caure un estel.

Molts anys després de la seva mort, allà on el Roc s'asseia a desparasitar-se va aparèixer una cinta de plàstic groga i negra i un rètol informatiu que reproduïa un dels dibuixos d'en Roc. Sierra de Atapuerca – hi deia – Campaña de Excavación. Prohibido el paso.

La dona de mel

Li deien Mel i aquest nom li esqueia. Ningú recordava que al registre el nom era Melissa; ningú recordava quan havien començat a dir-li Mel en al·lusió als seus ulls. Amb les paraules càlides, la Mel es desfeia; amb la fredor es tornava dura i inexpugnable.

La mare va mirar un cop més la fotografia de la noia. L'expressió relaxada un cop passats els nervis de l'acte, el somriure mostrant les dents blanques i endreçades i els seus cabells, del mateix color dels ulls, perfectament pentinats; només un ble rebel s'escapava del birret de graduada. Des de sempre havia volgut ser arqueòloga i aquell retrat era la mostra del seu èxit.

Després del grau, el doctorat. Una nova etapa s'obria ara per la Mel. Una beca de la universitat l'enviava al jaciment de Sangiran, a l'illa de Java. Un any sencer, més de dotze mil quilòmetres de distància i un lloc aïllat, sense cobertura. Una llàgrima d'orgull i una d'enyorança van caure sobre el vidre del retrat. Amb la màniga, la mare les va eixugar, va besar la fotografia emmarcada i la va deixar, perfectament alineada, com sempre, sobre el moble de la tele.

Les dues maletes de la Mel estaven ja preparades. Va deixar l'estimada punta de llança sobre l'escriptori. Per ella era un poderós talismà que no podia endur-se. No es volia arriscar a perdre-la en el control de l'aeroport. La va acariciar i es va sorprendre un cop més de la perfecció de l'esmolat. Era l'arma perfecte dels homes de pedra.

La va trobar quan feia les pràctiques a la Cova d'Atapuerca. Saltant-se les claríssimes normes i el codi deontològic, quan la va tenir a les mans va sentir que el sílex la cridava. Amb un gest ràpid la va guardar a la butxaca del short. El càstig va ser immediat: l'esmolada pedra es va obrir pas a través de la seva carn fent-li un profund tall a la cuixa del que encara conservava la cicatriu. Aquell vespre, al campament, plorava de dolor; reprimia els gemecs per no descobrir-se.

Es va guarir la ferida d'amagat, amb mel; no podia revelar com se l'havia fet i la va amagar com va poder fins que al cap d'uns dies va cicatritzar. Haurien calgut punts, algun antibiòtic i més neteja, però la Mel no volia desprendre's del preuat tresor. Va suportar el dolor i la incomoditat

aferrada a aquella rudimentària arma. Aquell estiu, la pluja d'estels va ser espectacular; mentre mirava el cel premia amb força contra el seu pit l'esmolada pedra. El cor li deia que l'ajudaria, que li portaria sort.

Amb els anys, el senyal que li va deixar la ferida, li portava als llavis un somriure de culpabilitat. Mai havia fet res malament. D'aquella única vegada que havia transgredit les normes sempre li quedaria el record a la pell. A casa no va explicar res d'aquell senyal a la cama. No volia fer patir a la mare. Mai la volia fer patir; era una filla modèlica, per sobre de qualsevol cosa estava el fet de no inquietar a la mare.

Amb el pare, era diferent. Li deia pare i estava convençuda que ho era (coneixent a la seva mare era impossible que ella fos filla d'un altre home) però li hagués agradat no ser-ho. El pare era un home brut, eixut, generós i atent amb els de fora però una bèstia amb la família. Exigia, cridava i s'enfadava per qualsevol nimietat. La Mel aguantava per no fer patir a la mare. Intentava passar desapercebuda i era la nena més obedient i callada davant l'home.

La Mel tenia una cicatriu més fonda i més amarga que la de la cama. Des que tenia memòria, cada nit el pare s'acostava al seu llit per fer-li un petó de bona nit. Entrava a la cambra quan la nena ja era al llit. Arreglava la gira del llençol i besava la galta mentre amb les mans rudes buscava les parts més íntimes de la criatura. Al matí, sempre era ell qui anava a despertar-la; el ritual era el mateix que el del vespre.

Quan va ser més grandeta i el cos ja començava a tenir forma de dona, l'home entrava a l'habitació quan la noieta es vestia o es despullava. La Mel no havia tingut mai vergonya del seu cos, però aquells ulls de gripau la incomodaven. Va començar a vigilar, sempre en silenci. Sempre atenta com un animaló espantat. Escoltava els passos del pare, tancava la porta del bany i es desvestia sense mostrar-se. Vivía en l'esglai.

D'aquell temps li va quedar un temor que mai més va poder vèncer. Dormís on dormís, fos qui fos el seu company de llit, sempre estava alerta. Quan estava en aquell moment plàcid que el son arriba i la ment s'anul·la, qualsevol so, un moviment o un mínim soroll, la feia saltar espantada. A la velocitat del llamp, protegia com podia la seva intimitat; quan se sabia fora de les mans d'aquell que la utilitzava, es relaxava i tornava a dormir.

L'home, convençut del silenci de la noieta es mantenia i continuava el seu abús. Quan la Mel estava al bany, el pare s'apostava darrera la porta, com un caçador esperant l'animal. Llavors, quan la sentia sortir de la dutxa, entrava d'una revolada per buscar qualsevol cosa de l'armariet amb mirall de sobre al pica i aprofitava per mirar-se-la de dalt a baixa, tota nua. La noia callava i es tapava amb la tovallola.

Un matí que esperava, com sempre, l'entrada brusca del pare al bany, després d'haver simulat que es dutxava però encara amb el pijama posat, va empentar la porta enfora al mateix moment que ell amb força l'obria. El cop va ser brutal, tant que l'home es va desequilibrar. Sense perdre el seu objectiu, tot i que queia quasi a càmera lenta, les mans del pare van aferrar amb força els menuts pits de la Mel. Aquelles mans eren explícites: No m'ho tornis a fer mai més – li deien. Amb aquelles mans rudes sobre els pits, la Mel va saber que allò no acabaria mai per voluntat del pare.

El silenci de la noia, ara ja graduada i a punt de marxar a l'altra punta del món, animava al pare a continuar amb el que havia començat feia tants anys. La Mel va acariciar la punta de llança; el sílex esmolat li parlava. Sentia, com sempre que l'agafava, que aquell tros de pedra esmolat la protegia i l'ajudava.

La mare esperava al sofà preparada per acompanyar-la a l'aeroport. El pare encara havia d'esmorzar, mirar el diari i dutxar-se; no suportava haver d'esperar i la mare ho tenia ben après. La Mel va preparar un suc de fruites; hi va trinxar quatre pastilles per dormir i hi va afegir unes quantes nous del pot perfectament identificat. Ella i el pare en menjaven cada dia però la mare no les podia menjar; n'era extremadament al·lèrgica.

– Pren-te el suc – li va dir la Mel. No pots anar en dejú a l'aeroport.

La mare, obedient, va beure fins l'última gota. Es va posar còmoda i aviat se li van tancar els ulls. Mentre, el coll i la gola se l'inflaven i l'impediien respirar, però ella no ho notava. Es va ofegar amb placidesa, aliena a tot, oblidant que la filla marxava, oblidant la mala vida que li havia donat el seu home.

La Mel, endurida i silent, va entrar al bany just al moment que el pare sortia de la dutxa. Amb tot l'impuls del seu cos, va clavar-li la punta de llança al costat. Els ulls de gripau la van mirar

espantats, amb el mateix terror que tantes vegades l'havia mirat la filla. L'home va caure i el seu cap va colpejar amb el marbre de la pica; es va sentir un cop sec. El cos caigué a terra, els ulls es van tancar.

La noia va rentar la pedra allà mateix. Després la va eixugar amb la tovallola de les mans, com sempre, perfectament plegada. Confiant en la ignorància dels policies de la duana, va embolicar el sílex entre els mitjons i ho va guardar, fent un farcell, al fons de la maleta. La punta de llança viatjaria amb ella.

Amb les dues maletes i sense mirar enrere, va sortir al replà. Segura de que la mare ja no patiria, va deixar la porta del pis tancada, com els ulls dels seus pares, per sempre; i amb la voluntat de no tornar-hi mai més.

– A l'aeroport – li va dir al taxista que durant dies va somniar amb l'expressió relaxada de la noia i amb els ulls del color de mel.